

Εὐτυχῶς ἦτο σύντομος ὁ δρόμος. Μετὰ δέκα λεπτῶν πορείαν πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως, εἶδον παρὰ τὴν ἀκτὴν μεταξύ δένδρων καὶ καλὰ μων πυκνῶν ψηνομένας ὑπὸ τὸν ἥλιον τὰς χορτώδεις στέγας 35—40 οἰκίσκων. Οὐδέποτε τὸ ἀφρόλευκον ὄνομα τῆς θεᾶς ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ τόσης πτωχείας καὶ ῥυπαρότητος! Τέλματα εἰς τοὺς δρόμους, χοῖροι εἰς τὰ τέλματα· ψωράλεοι σκύλοι κυλιόμενοι ἐν νυσταγμῷ μεταξύ ῥυπαρῶν παιδίων καὶ ὁνάρια ὁμιληδὸν μετ' ἀνδρῶν δυσμόρφων καὶ κακωσώμων γυναικῶν, ἰδοὺ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χωρίου. Μετὰ τοιαύτην ἐντύπωσιν, τοιαύτην οἰκτρὰν παράστασιν τοῦ ἰνδάλματός μου, ἔσπευδα νὰ εὔρω τὴν Βρύσιν τῆς Ἀγάπης. Τὴν εἶδον μετ' ὀλίγα βήματα· εἶνε ταπεινὴ λιθόκτιστος βρύσις μὲ τρεῖς κρουνοὺς.

Περίξ ἐκτείνονται κῆποι μὲ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ δασεῖς καλαμῶνας· σχῖνοι καὶ βάτοι κατέρχονται μέχρι τοῦ νεροῦ· ἡ σκιά καὶ ἡ δρόσος, ὁ φλοῖσθος τοῦ νεροῦ καὶ τὸ λάλημα τῶν πτηνῶν εἶνε τὰ πλούτη τῆς. Ἴσως προκαλεῖ τὴν ἀγάπην εἰς τὰς ψυχὰς σῶν χωρικῶν. Ἡρώτησα τὰς πλυνούσας ἐκεῖ γυναῖκας, ἀλλὰ καμμία δὲν ἤξευρε νὰ μοὶ εἴπῃ ποῦ ὀφείλεται τὸ ὠρχιον ὄνομά τῆς. Μόνον ἐντὸς τῆς πόλεως ἤκουσα τὴν πεζοτάτην παράδοσιν, βασιζομένην μᾶλλον εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ λέγοντος παρὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὅστις πῆγ ἐξ αὐτῆς νερὸν ἀγαπᾷ τὸν τόπον.

Ἐγὼ ἔπια νερὸν ἄλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠγάπησα τὸν τόπον.

Ἐπὶ ταῖς συνήχη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ἝΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΑ ΣΥΓΓΡΟ

Τὸ πλούσιο χέρι ἀπόκρουφα μὲ δῶρα συχναπλώνεις,

Ἀλλ' ὥς ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ βοηθᾷς τὸ μέρος τοῦτο.

Καὶ τόσο βιὸς χαρίζοντας, λαμπρὰ ξεφανερώνεις

Ποῦ τῆς ψυχῆς σου ὁ θησαυρὸς περνάει τὸν ἄλλο πλοῦτο.

Ὡς μὲ ταῖς δύο σου δύναμεις ἐδῶ 'ς τὴν ἔρμην χώρα,

Ποῦ ἡ στάχτη ἀκόμα εἶναι ζεστὴ καὶ κάπου ἡ γῆ καπνίζει,

Τὸ πλούσιο δένδρον τῆς ζωῆς ξαναβλασταίνει τώρα,

Μέσ' 'ς ταῖς καρδιαῖς ποῦ κἀνκαν ἡ εὐγνώμοσύνῃ ἀνθίζει.

Σὰν τὸ Μαγιάπριλο καὶ αὐτὴ νὰ ἠμπόρειε με τ' ἀέρι

Μακρὰ τὴ μυρωδάτῃ τῆς πνοῇ νὰ προβοδίσῃ,

Καί, μόλις ἄρωμα γλυκὸ 'ς ἐσένα πρωτοφέρῃ,

Στὸν τόπο ποῦ σὲ χαίρεται τὰ πάντα νὰ γιομίσῃ!

Ἐρχεσαι σύ;—χαρούμενα βροντάει τὸ περιγιάλι·

Πόθος κρυφὸς ἀπὸ βαθυὰς 'ς τὰ χεῖλιν μας πετιέται.

Ἰδού, σβυστῆκαν ἡ φωτιαῖς, ἀλλὰ ξανοίγεις ἄλλην,

Ποῦναι ἀπὸ χρόνια μέσα μας, καὶ ποῦ ποτὲ δὲ σβυέται.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ.

